

Par nāvi nesošiem minimonstriem.

Vīrusu vājprāts.

Priekšvārdā Etjēns de Harvens, Toronto Universitātes emeritētais profesors patoloģijas jomā, raksta: "Mums vispār nav vērojamas vīrusu epidēmijas – mēs piedzīvojam baiļu epidēmijas. Plašsaziņas līdzekļi un farmācijas nozare ir lielā mērā atbildīgi par šo baiļu uzkurināšanu, kas savukārt nodrošina fantastisku peļņu. Zinātniskās hipotēzes, kas nāk no šīm vīrusu izpētes jomām, praktiski nekad nav balstītas faktos, kas atsauktos uz kontroles pētījumiem un galu galā būtu pierādāmi. Drīzāk ir tā, ka piedāvātās tēzes tiek vienkārši izveidotas pēc "vienprātības" principa, tas ir, vienojoties spēcīgākajiem spēlētājiem šajā zinātniskajā miljardieru spēlē. Pēc tam šī vienprātība ātri kļūst par dogmu, kas parādās atkal un atkal, atkal un atkal, līdz beidzot kvazireliģiozi iesakņojas, it īpaši plašsaziņas līdzekļos."

Higiēnas un vides medicīnas speciālists Dr. med. Joahims Muters *Virus-Wahn* (vīrusa vājprātu) uzskata par vienu no svarīgākajām mūsu laika mācību grāmatām, kas iniciēs dogmu un kļūdu revolūciju, kuras ir spēkā vairāk nekā 150 gadus. Grāmata ir uzrakstīta viegli saprotamā valodā, un, pateicoties zinātniskiem datiem, ir redzams, ka vairums mūsu laika epidēmiju, ko plašsaziņas līdzekļos pārdod kā šausmu ziņojumus (AIDS, putnu gripa, GSE, C hepatīts) neeksistē vai ir nekaitīgas. Gluži pretēji, iebiedēšana un toksiskās vielas, kas ietvertas vakcīnās, drīzāk var izraisīt vai saasināt lielu skaitu slimību, kuras pēdējā laikā ir ievērojami pieaugušas (piemēram, alerģijas, vēzis, autisms, autoimūnās slimības un nervu sistēmas slimības).

Diemžēl Dr. Mutera prognozētais veco kļūdu apvērsums vēl nav noticis, kā liecina histērija ap COVID-19, kas visā pasaulē veiksmīgi tiek uzkurināta. Tāpēc jo svarīgāk būtu pēc iespējas plašāk izplatīt grāmatā "*Virus-Wahn*" aprakstītās atziņas. Turpmāk kā piemēri tiks minēti daži svarīgākie no grāmatā minētajiem aspektiem.

Viendimensionālā mikrobu teorija

19. gadsimta vidū medicīnā notika paradigmas maiņa – pāreja no sarežģīta, holistiska viedokļa par slimības attīstību uz monokauzālu un viendimensionālu domāšanas veidu. Dabas zinātņu progresa eiforijas iespaidā specifiskuma ideja – ka īpašām ķīmiskām vai fizikālām parādībām ir ļoti specifiski cēloņi – vienkārši tika pārnesta uz medicīnas zinātni. Rezultātā mūsdienu cilvēks savā "apgaismībā" ir pārliecināts, ka specifiskas kaites izraisa ļoti specifiski faktori, tāpēc tās var veiksmīgi apkarot ar īpašiem līdzekļiem vai tabletēm. Jauno domāšanas veidu lielā mērā veidoja mikrobioloģija, kuras sākums attiecināms uz 19. gadsimta beigām un kura specifiskus mikroorganismus (baktērijas, sēnītes, vēlāk vīrusus) pasludināja par ļoti specifisku slimību – kā, piemēram, holēra vai tuberkuloze – cēloņiem. Šīs tā saucamās mikrobu teorijas pamatlicēji, pētnieki Luiss Pastērs (1822–1895) un Roberts Kohs (1843–1910), sasniedza medicīnas Olimpa virsotni vēl savas dzīves laikā.

Mikrobu teorija ielika pamatakmeni mūsdienu biomedicīnas pamatformulai un brīnumtablešu meklējumiem: viena slimība – viens iemesls – viens līdzeklis. Lai cik aizraujoša ir šī vienkāršā ideja par monokausalitāti, tai ir maz sakara ar sarežģītajām norisēm cilvēka ķermenī. Lielākajai daļai slimību ir vairāk nekā viens cēlonis, tāpēc vairumā gadījumu vienas brīnumtabletes meklēšana ir bezjēdzīga. Turklāt ir jāsaprot, ka baktērijas, sēnītes un vīrusi ir visuresoši (gaisā, pārtikā, uz mūsu gļotādām), tomēr mēs neesam pastāvīgi slimi. Tāpat ne visi saslimst, kad “uzliesmo” slimība, kuru parasti uzskata par lipīgu – skaidrs pierādījums tam, ka mikrobi, lai arī cik liels slimības izraisīšanas potenciāls tiem nebūtu, nevar būt vienīgais slimības cēlonis. Ne velti Luiss Pastērs, gulēdams nāves gultā, atzina: "Mikrobs nav nekas, tā augsne ir viss."

Mikrobi kā ērts grēkāzis

Cilvēki labprāt pieņem ideju, ka noteikti ārēji uzbrūkoši mikrobi izraisa pat visnopietnākās sekas, piemēram, SARS (pneimoniju) vai C hepatītu (aknu bojājumus). No vienas puses, cilvēki aizraujas ar vienkāršu risinājumu koncepcijām, no otras puses, šāds uzskats par ienaidnieku ļauj savu atbildību par slimībām uzvelt mikrobam.

Bet ar šo pārlieko vienkāršošanu mēs neizturamies taisnīgi pret to, kas norisinās šūnu un molekulu “neredzamajās” mikropasaulēs. Dzīvā pasaule ir daudz sarežģītāka, nekā medicīnas zinātne un plašsaziņas līdzekļi mums cenšas iestāstīt. Ņemiet vērā, ka bioloģija, zinātne par dzīvību, nevar pat definēt savu izpētes priekšmetu un tai nav “zinātniskas dzīvības definīcijas” (Ervīns Čargafs, bioķīmiķis). Un, tiešām, visprecīzākie pētījumi tiek veikti ar mirušām šūnām un audiem. Parādība, kas baktēriju un vīrusu izpētē parādās kā īpaši “virulenta”, ir milzīga problēma, jo laboratorijas eksperimenti ar audu paraugiem, kuri tiek apstrādāti ar visu veidu un bieži vien ļoti reaktīvām ķīmiskām vielām, iznākumā neļauj jelko secināt par realitāti.

Baktērijas var dzīvot bez cilvēkiem, bet cilvēki bez baktērijām – nevar. Vien dažas stundas pēc dzimšanas visas jaundzimušā gļotādas kolonizē baktērijas, kuras pilda svarīgas aizsardzības funkcijas. Bez šīm baktēriju miljardu kolonijām mazs bērns, kā arī pieaugušais, nevarētu izdzīvot. Cilvēka gremošanas traktā vien pētnieki atklāja ap 100 triljoniem mikroorganismu, kas kopā sver aptuveni vienu kilogramu.

Tomēr uz galveno jautājumu, kas īsti izraisa pneimoniju, joprojām nav atbildēts, ja vienkārši nosauc mikrobus par nāvīgiem ienaidniekiem un nogalina tos. Ja uzmanīgi pavēro saslimšanas stadijas, jo īpaši iekaisuma gadījumā, sākumā tiek nodarīts kaitējums organismam un tikai pēc tam sākas baktēriju aktivitāte. Ja hipotermijas dēļ mēs sabojājam elpošanas ceļu gļotādas, tad spēlē iesaistās tās baktērijas, kuras, atkarībā no hipotermijas smaguma, ilguma un attiecīgā indivīda stāvokļa, noārda cietušās šūnas un panāk to izdalīšanos, līdz katarai. Tas izskaidrotu to, ko dominējošais medicīnas modelis nespēj uztvert: kā var pastāvēt tik daudzi un dažādi mikroorganismi (ieskaitot tādus “ugunsizturīgos” kā, piemēram, tuberkulozes bacīļi, streptokoki vai stafilokoki), neradot kaut cik ievērojamu kaitējumu. Jo kaitīgi tie kļūst tikai tad, ja tiem ir pietiekami daudz barības, piemēram, toksīni, vielmaiņas galaprodukti, nepienācīgi sagremota pārtika un tā joprojām.

Vīrusi: nāvējoši mini monstri?

Izkropļotā izpratne par mikroorganismiem un to funkcijām patoloģiskos procesos bija tā, kas veidoja attieksmi pret vīrusiem. Saskaņā ar oficiālo versiju to izmērs ir no 20 līdz 450 nanometriem (metra miljardās daļas), un tāpēc tie ir daudz mazāki par baktērijām un sēnēm – tik necīgi, ka ieraudzīt tos var vienīgi elektronu mikroskopā (kuru uzbūvēja tikai 1931. gadā). Pastēra sekotāji jau 19. gs. izmantoja terminu "vīruss", bet tas bija saistīts ar indi apzīmējošu latīņu terminu, kuru izmantoja, lai raksturotu tādās organiskās struktūras, kuras nevarēja identificēt kā baktērijas. Nostrādāja ienaidnieka modelis: ja baktērijas nav konstatētas, tad slimības iemesls ir kāds cits patogēns. Kā teiktu Gētes Mefistofelis: "Kur jēdzienu (priekšstatu) trūkst, vārds parādās īstajā brīdī."

Šobrīd vīrusu izpētē un medicīnā tiek pieņemts, ka vīrusi ir patogēni, "infekciozi" mikrobi, kas parazitārā veidā aktīvi izplatās un vairojas šūnās, līdz kamēr uzbrūk un reizēm arī nogalina tās. Taču tam nav zinātnisku pierādījumu. Loģiski būtu sākumā pierādīt šo, tā saucamo, "vīrusu-slepkavu" eksistenci. Taču uzreiz sākas problēmas. Jo pacientam nekad nav ņemtas asinis (kā uzticams un tīrs pierādījums) un neviens no šiem vīrusiem, ar visu tā ģenētisko materiālu (genomu) un vīrusa apvalku, izolēts un tad reģistrēts, izmantojot elektronu mikroskopu: ne H5N1 (putnu gripa), ne tā saucamais C hepatīts, ne HIV, nedz pārējās daudzās daļiņas, kuras oficiāli sauc par vīrusiem un attēlo kā agresīvus zvērus.

2005. gadā abi grāmatas autori nosūtīja Roberta Koha institūtam Vācijā lūgumu veikt pētījumus, kas pārlicinoši parādītu, ka minētie vīrusi ir pierādīti un patogēni. Diemžēl, neskatoties uz atkārtotiem lūgumiem, viņi tā arī nesaņēma nevienu šādu pētījumu.

Netiešās verifikācijas apšaubāmā procedūra

Kā tas nākas, ka visu laiku tiek apgalvots – tas vai cits vīruss pastāv un var izraisīt saslimšanu, inficējot cilvēku? Tas tāpēc, ka pastāvošā vīrusu zinātne jau kādu laiku ir pametusi dabas tiešās vērošanas ceļu, tā vietā izmantojot tā saucamās netiešās "noteikšanas metodes", piemēram, antivielu un *PCR* [antigēnu] testus. Tomēr šādu metožu rezultātus droši var raksturot kā maz vai pilnīgi nenozīmīgus. Antivielu testi nosaka tikai antivielas, nevis vīrusu, uz kuru tās reaģē. Tas nozīmē: kamēr vīrusa un šūnas daļiņas (antigēna) attiecība nav precīzi noteikta, neviens nevar pateikt, uz ko šie antivielu testi reaģē. Tie ir "nespecifiski".

Arī *PCR* (polimerāzes ķēdes reakcija) – kuru izmanto, lai izsekotu ģenētiskās sekvences, t.i., mazus ģenētiskos fragmentus, un pēc tam tos palielinātu miljoniem reižu – šajā ziņā neatšķiras. *PCR* ir sava nozīme arī tāpēc, ka tā norāda uz noteiktu organisma imūnreakciju vai, izsakoties neitrālāk, noteiktus traucējumus vai aktivitāti šūnu līmenī. Taču vīrusu, kura īpašības nav zināmas, nevar noteikt ar *PCR* – tieši tāpēc, ka precīza vīrusa noteikšana netika veikta. Turklāt sīkie gabaliņi, kas ir noteikti ar *PCR*, no ģenētikas viedokļa nav pilnīgi un pat neatbilst gēna definīcijai. Neskatoties uz to, tiek apgalvots, ka "salikti kopā" tie varētu attēlot visu konkrētā vīrusa ģenētisko materiālu. Neviens gan neuzrāda elektronu mikroskopa attēlus ar šo "replicēto" vīrusu.

Pat ja pieņem, ka laboratorijā atrastās daļiņas (antigēni un gēnu fragmenti) ir minētie vīrusi, tas vēl nepierāda, ka vīrusi ir attiecīgās slimības cēlonis (ja pacienti vispār ir slimi, kas bieži tā nav). Rodas jautājums: pat ja vīruss nogalina šūnas mēģenē (*in vitro*), vai tas ļauj viennozīmīgi secināt, ka šis atklājums ir piedēvējams dzīvā organismā (*in vivo*) notiekošajam? Ir daudz pretargumentu. Par vīrusiem sauktās daļiņas nāk no šūnu kultūrām (*in vitro*) un varētu būt ģenētiski deģenerētas, kaut vai tāpēc, ka tikušas "bombardētas" ar tādām ķīmiskām piedevām kā augšanas faktori vai spēcīgi oksidējošas vielas.

Saskaņā ar Nobela medicīnas prēmijas laureāta sera Frenka Makfarlena Bērneta uzskatu (grāmatā *Genes, Dreams and Realities, 1971*) mūsdienu laboratoriskajiem medicīnas pētījumiem nav gandrīz nekādas tiešas nozīmes slimību profilaksē vai medicīniskās aprūpes uzlabošanā. Tomēr vispārārtītā medicīna izvairās no šīs tēmas kā velns no svētā ūdens. Tā vietā mēģina pierādīt daļiņu patogenitāti ar eksperimentiem, kas diez vai varētu būt vēl neskaidrāki, piemēram, injicējot testa substrātu tieši izmēģinājumu dzīvnieku smadzenēs, kas nav saistīts ar realitāti un neļauj izteikt nekādus apgalvojumus par patogēnu iedarbību.

Ir pamats uzskatīt, ka vīruss vai tas, ko ierasts dēvēt par vīrusu, ir tikai simptoms, tas ir, slimības rezultāts. Vispārpieņemtā medicīna ir apstājusies pie Pastēra un Koha "ienaidnieka" modeļa un vienkārši nav spējusi sekot domai, ka ķermeņa šūnas pašas varētu sākt ražot vīrusus, piemēram, reaģējot uz stresa faktoriem (atslēgvārds ir "endogēns", t.i., daļiņas, kas veidojas ķermeņa šūnu iekšpusē). Iespējamais iemesls tam ir oksidatīvais stress, ko izraisa toksiski vai imūnsupresīvi medikamenti, piemēram, antibiotikas un pretvīrusu līdzekļi.

Pirmie mikrobu mednieki kā zinātnieki-krāpnieki

Luijs Pastērs

Pētnieku Pastēra un Koha zinātniskā krāpšanās raksturo vispārējo aizraušanos ar vīrusa neprātu. Žurnāls *The Lancet* 2004. gadā rakstīja, ka Pastērs bija slavaskārs pētnieks, kurš sāka ar nepatiesiem pieņēmumiem un "apmānīja visu pasauli ar saviem diviem svarīgākajiem eksperimentiem". Savā nūdien fanātiskajā naidā pret mikrobiem Pastērs faktiski vadījās pēc absurda vienādojuma: veselīgs (audi) ir sterils (bez mikrobiem, baktērijām). Šis pieņēmums ir nepareizs un jau sen apgāzts eksperimentos ar dzīvniekiem, kad aseptiskos apstākļos turētie dzīvnieki visi nomira dažū dienu laikā pēc piedzimšanas. Turklāt "viltīgais Luijs", kā viņu mēdza saukt, apzināti meloja savos vakcinācijas eksperimentos, kuri viņam ļāva pacelties pētniecības dievu Olimpā. Lai nu kā, tas netika publiskots līdz pat 1995. gadam, kad to izdarīja medicīnas vēsturnieks Džeralds Gaisons (*Gerald L. Geison*) no Prinstonas universitātes, jo Pastērs savus darba pierakstus glabāja stingrā slepenībā un bija aizliedzis ģimenei tos atvērt pat pēc viņa nāves.

Roberts Kohs

Otrs mūsdienu medicīnas spīdeklis, vācu ārsts Roberts Kohs, patiesībā bija biznesa afērists. Mikrobu mednieks "ar milzīgo ego" Berlīnes kongresā 1890. gadā paziņoja, ka ir izstrādājis brīnumlīdzekli pret tuberkulozi. Sākumā pasaules sabiedrība bija sajūsmā, taču ātri vien tam tika pielikts treknis punkts, kad reklamētais tuberkulīns katastrofāli izgāzās un pie tuberkulozes slimnīcām viens pēc otra piebrauca katafalki. Satīras laikraksts *Der wahre Jacob* (Patiesais Jākobs) smējās: "Profesor Koh! Lai tev izdodas atklāt līdzekli pret iedomu baciļiem!"¹ Līdzīgi kā Pastērs, arī Kohs sākumā savu šķietamo brīnumzāļu saturu turēja stingrā slepenībā.

Zinātne var pastāvēt atklātībā, kad citiem pētniekiem ir iespēja pārbaudīt izteiktos apgalvojumus. Aptaujā, ko žurnāls *Nature* 2005. gadā veica zinātnieku vidū, trešdaļa pētnieku atzina, ka nevirās no krāpnieciskām aktivitātēm un vienkārši ignorē datus, kas viņiem neder. Praktiski neviens necentās pārbaudīt kolēģu sniegto datu un rezultātu patiesumu. Šādas kvalitātes pārbaudes tiek uzskatītas par laika un naudas izšķiešanu, tāpēc netiek finansētas. Galvenā uzmanība ir vērsta uz dzīšanos pēc jaunā un attiecīgi pēc lielas peļņas. Tā dēvētā ekspertu vērtēšanas sistēma (*Peer-Review-System*), kad citi eksperti anonīmi izvērtē pētniecības projektu pieteikumus un plānotos zinātniskos rakstus, kvalitāti nodrošina ne vairāk kā viēģes lapa. Ričards Smits, ilggadējais Lielbritānijas medicīnas žurnāla (*British Medical Journal*) vadītājs, raksta: "Šo ekspertu vērtēšanas metodi ir viegli izmantot ļaunprātīgos nolūkos, tā ir neefektīva rupju trūkumu atklāšanā un gandrīz bezjēdzīga krāpšanas atklāšanā."

AIDS kā miljardiem dolāru liels bizness

1976. gadā ASV norisinājās cūku mēra katastrofa. Marša laikā sabruka kāds jauniesaukts karavīrs, un slimību eksperti apgalvoja, ka no viņa plaušām izdalījuši cūku mēra vīrusu. Pēc medicīnas iestāžu un jo īpaši *CDC* (Slimību kontroles un profilakses centra) norādēm ASV prezidents Džeralds Fords mudināja visus amerikāņus vakcinēties pret gaidāmo nāvējošā cūku mēra epidēmiju. Jau tad 1918. gada lielo pandēmiju ("spāņu gripu") izmantoja kā šausmu scenārija piemēru. Apmēram 50 miljoni ASV pilsoņu krita panikā un ļāva sev injicēt vielu, kas lielā steigā tika izmesta tirgū un kas 20 līdz 40% lētticīgo izraisīja smagas blakusparādības, ieskaitot paralīzi un nāvi. Tas beidzās ar miljardos mērāmām zaudējumu atlīdzības prasībām, un *CDC* vadītājam Deividam Spenseram nācās zaudēt darba vietu. Ironiskākais ir tas, ka par cūku mēra gadījumiem tā arī gandrīz netika ziņots.

Lai rehabilitētos un attaisnotu savu eksistenci, *CDC* bija nepieciešams jauns "ienaidnieks", ideālā gadījumā mikrobs, jo tēma "infekcijas slimība" 20. gs. izrādījās visefektīvākā, ja vajadzēja panākt sabiedrības uzmanību un piesaistīt valdības līdzekļus pētniecības projektiem. HIV-AIDS tēze bija ASV epidemioloģiskās aģentūras glābiņš. "Tā sanāca, ka 80. gadu sākumā visi veco vīrusu mednieki no Nacionālā vēža institūta aizstāvēja teoriju, ka vēzi izraisa vīrusi, viņi vienkārši nomainīja izkārtņi pie durvīm un ātri vien kļuva par AIDS pētniekiem, tūlīt pat saņemot miljardu dolāru no ASV prezidenta Ronalda Reigana," kā ziņo Nobela prēmijas laureāts ķīmijā Kerijs Maliss (*Kary Mullis*).

¹ Vārdu spēle: Schwindsucht – tuberkuloze, dilonis; Schwindelsucht – reibumam līdzīgs stāvoklis.

Ikviens, kurš pieredzējis 80. gadus, vēl atceras, kā pasauli pārņēma AIDS panika. Lai arī HIV, it kā īpašs retrovīruss, nekad nav ticis atklāts tīrā formā. Turklāt, kā atzīst paši medicīnas nozares pārstāvji, nav zinātnisku pierādījumu tam, ka HIV izraisa AIDS. Dažādajām veikto pētījumu metodēm nav nozīmīgu rezultātu. Turpretī ir daudz pierādījumu tam, ka AIDS – desmitiem plaši pazīstamu slimību konglomerāts – ir lielā mērā izskaidrojams ar toksisku zāļu un medikamentu (pretvīrusu līdzekļu, antibiotiku utt.) lietošanu un nepietiekamu uzturu. Taču ar to nav iespējams nopelnīt. Turpretī vīrusu hipotēzes, kam seko vakcīnas, PCR, antivielu testi un pretvīrusu zāles, nes miljardiem lielu peļņu. Attiecīgi tiek darīts viss, lai kristītu arvien jaunus vīrusus un vainotu tos labi zināmās slimībās.

1918. gada pandēmija

Ziņojumi par 1918. gada spāņu gripu runā īpaši skaidri. Lai labāk novērtētu mīklaino masu slimību, 1918. gada novembrī Bostonā mēģināja inficēt brīvprātīgos – veselus jūrniekus, kuri atradās ieslodzījumā par dienesta pārkāpumiem un kuriem pretī tika solīta apžēlošana. Taču, neraugoties uz visiem centieniem simulēt procesus, kā parasti cilvēks inficējas ar gripu (piemēram, desmit dažādu slimnieku izelpas ieelpošana vai vairāku minūšu klepošana sejā), neviens no veselajiem nenaslima. Līdzīgam eksperimentam Sanfrancisko bija tāds pats negatīvs rezultāts. Ieskats vēstures grāmatās un statistikā liecina, ka epidēmijas vienmēr parādās, kad cilvēku imūnsistēma ir novājināta pārtikas un tīra dzeramā ūdens trūkuma dēļ, kā tas bija 1918. gada pandēmijas laikā.

Tāpat daudzi avoti ziņo, ka masveida vakcinācija bija galvenā pandēmijas veicinātāja. ASV autore Eleanora Makbīna (*Eleanora McBean*), kas personīgi bija tā laika lieciniece, cita starpā ziņo: “Praktiski visiem iedzīvotājiem tika injicēti vakcīnu toksiskie serumi un līdz ar tiem ducis vai vairāk slimību, tai skaitā vēdertīfs, difterija, pneimonija, bakas un poliomiēlīts. Kad uzliesmoja šīs ārstu radītās slimības, sākās traģēdija. Pandēmija ilga divus gadus. Tā tika uzturēta pie dzīvības, pateicoties vēl toksiskākām zālēm, ar kurām ārsti mēģināja nomākt simptomus. Cik man izdevās noskaidrot, ar gripu slimoja tikai vakcinētie. Tie, kas pretojās vakcinācijai, izvairījās no gripas. (...) Kamēr atzītu ārstu praksēs un slimnīcās nomira 33% gripas slimnieku, slimnīcās, kuras nelietoja medikamentus, bet izmantoja ūdens procedūras, vannas, klizmas, badošanos un citas vienkāršas ārstniecības metodes, izveseļošanās rādītāji sasniedza gandrīz 100%.”

Cūku gripas lielais apmāns

Daži svarīgi fakti par cūku gripu no 2009. gada vasaras: Saskaņā ar oficiāliem avotiem tā dēvētā cūku gripa ir nekaitīgāka par parasto gripu, kuru piedzīvojam katru gadu. Diagnozes pamatā ir laboratorijas testi, kas atklāj nevis vīrusus, bet noteiktas olbaltumvielu un gēnu molekulas, kuras lielā skaitā atrodamas katrā cilvēkā. ASV epidemioloģiskā aģentūra (CDC) nepamatoti apgalvo, ka šīs molekulas pieder patogēniem vīrusiem. Kur meklē, tur atrod. Virusologi uzvedas kā augstie priesteri, kuri cīnās pret iedomātiem dēmoniem un par dāsnu atalgojumu (miljardiem no nodokļu maksātāju naudas) nezinošajai tautai pārdod neefektīvas “indulgences vēstules” Tamiflu un vakcīnu veidā. Pētījumu rezultāti, kas nekalpo vīrusu panikas mērķim, principā tiek ignorēti, jo tas kaitētu karjerai, pētniecības fondiem un Nobela prēmijām – un,

protams, neticamajai sponsoru peļņai. Iespējams, ka mūsdienās pandēmijas ir pat ienesīgākas par kariem. Farmācijas uzņēmumu – t.i. faktisko labuma guvēju no pandēmijas izraisītās panikas – ietekme uz pasaules līmeņa vadošajām ASV veselības aizsardzības iestādēm ir ārkārtīgi liela. Pretvīrusu zāļu, vakcīnu un laboratorijas testu ražotāji var gūt papildu peļņu visā pasaulē desmitiem miljardu eiro apmērā. Jauno vakcīnu reģistrācijas pētījumi jau pašā sākumā ir izstrādāti tā, lai neļautu liecināt par to faktisko aizsargājošo iedarbību. Vācijas reģistrācijas iestāde, Paula Ērliha institūts, uzvedas kā ražotāja tirdzniecības filiāle.

Ir grūti noticēt Engelbrehta un Kēnlaina (*Köhnlein*) teiktajam, taču gadu desmitiem viena vīrusu “sivēnmāte” tiek dzīta cauri pasaules ciematam - no HIV/AIDS līdz C hepatītam un no SARS līdz putnu gripai (H5N1) –, un pasaules draudze arvien no jauna nonāk vīrusu mednieku izliktajās lamatās. 2009. gadā tā dēvētais cūku gripas vīruss tika uzpūsts par briesmīgu “ziloni”, kas apdraud cilvēci – un galvenie plašsaziņas līdzekļi, kuri diktēja sabiedriskās debates, kopumā atkārtoja vien to, ko tiem lika korumpētās medicīnas nozares autoritātes. Cūku gripas pierādījumi bija ārkārtīgi niecīgi. Nebija neviena konkrēta pierādījuma vīrusam, kas to it kā ir izraisījis.